

Η επαγγελία του Πατρός από την Ανάληψη στην Πεντηκοστή.

Αρχιμανδρίτης Ζαχαρίας Ζάχαρου, Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ Αγγλίας.

Ανάληψη

Ο Κύριος Ιησούς για σαράντα ημέρες μετά την Ανάσταση «ην οπτανόμενος τοις μαθηταίς Αυτού»[\[1\]](#). Χαροποιούσε τις καρδιές των μαθητών Του με την Παρουσία Του και τους μυσταγωγούσε στα μυστήρια της Βασιλείας. Ο Χριστός τους εμφανιζόταν και διάνοιγε τον νου τους να κατανοήσουν τις Γραφές. Ταυτόχρονα όμως και οι Απόστολοι ζούσαν με τέτοια ένταση προσευχής στην Παρουσία Του, που οι λόγοι Του αποτυπώνονταν στην καρδιά και στη μνήμη τους.

Μολονότι ο Κύριος τους είχε υποσχεθεί ότι δεν θα τους αφήσει ορφανούς, την τεσσαρακοστή ημέρα αναλήφθηκε στον Ουρανό. Η Ανάληψη αποτελεί το τελευταίο γεγονός της επίγειας ζωής του Χριστού. Η λαμπρότητα της εορτής είναι τόσο μεγάλη, διότι αναλαμβάνόμενος ο Κύριος στον Ουρανό ανύψωσε στον θρόνο της μεγαλωσύνης του Θεού την ανθρώπινη φύση

άμεμπτη και άσπιλη. Ο Θεός Πατέρας ευφράνθηκε να δει τον αληθινό Άνθρωπο, όπως τον είχε συλλάβει προ καταβολής κόσμου και κατέπεμψε στη γη το Πνεύμα το Άγιο, για να σφραγίσει τη συμφιλίωση του Θεού με τον άνθρωπο, ότι τα διεστώτα ενώθηκαν. Στο Πρόσωπο του Χριστού ο Θεός δέχθηκε όλη την ανθρωπότητα.

Ο Κύριος άρχισε να ανεβαίνει «σχολή και βάδην και ουκ αθρόον» στον Ουρανό, για να αγιάσει και τους αιθέρες και να εμπλήσει όλη την οικουμένη με τη θεουργική Του ενέργεια. Οι Απόστολοι παρέμειναν να Τον κοιτάζουν με απορία και χαρμολύπη. Ο Θεός έστειλε δύο Αγγέλους, για να δώσουν εσχατολογική διάσταση στους λογισμούς των Αποστόλων, να τους υπενθυμίσουν τον δεύτερο ερχομό Του και έτσι να εντείνουν την προσμονή τους γι' Αυτόν.

Κατ' ουσίαν, η Ανάληψη του Κυρίου συνιστά προφητικό γεγονός της Δευτέρας Παρουσίας Του και ο ίδιος ο Κύριος είναι ο Προφήτης που την αναγγέλλει.

Ο Χριστός κατά τη διάρκεια της επί γης επιδημίας Του έκρυβε τη δόξα Του για να μην τρομάξει τον άνθρωπο. Τώρα, στο τέλος της επίγειας ζωής Του παρουσιάσθηκε απροκάλυπτα ως ο Υιός του Θεού περιβεβλημένος με δόξα. Στα τέλη των αιώνων, πάλι θα έλθει «μετά δυνάμεως και δόξης πολ-λής»^[2] και ο πιο δοξασμένος τρόπος αναμονής Του είναι όταν προσεδρεύ-ουμε εν Ιερουσαλήμ^[3], δηλαδή όταν παραμένουμε ενεργά και γνήσια μέλη της Εκκλησίας και μέσα από τα Μυστήριά της Του αποδίδουμε αίνο και ευχαριστία.

Η Γραφή προειδοποιεί ότι τα αλλότρια πνεύματα θα προσπαθήσουν να μας πείσουν για κάποιον ψευδο-μεσσία, κρυμμένο είτε εδώ είτε εκεί, ώστε να μας πλανήσουν. Η Δευτέρα Παρουσία όμως δεν θα είναι μυστηριώδης και κρυφή, ούτε θα λάβει χώρα σε έναν απομονωμένο χώρο. Θα είναι δοξασμένη και πανταχόθεν εμφανής σαν αστραπή που λάμπει από ανατολών μέχρι δυσμών.

Ο Χριστός αναλήφθηκε «εν τω ευλογείν» [4] τους δικούς Του. Η ευλογία αυτή επαναπαύθηκε στους Αποστόλους και παραμένει ως πολύτιμη κληρονομιά στους κόλπους της Εκκλησίας, όπου δια των λειτουργιών της μεταδίδεται σε όλα τα μέλη της. Επιπλέον, εφόσον ο Θεός σε κάθε πτυχή της Οικονομίας Του ενεργεί από αγάπη, η ευλογία αυτή γεννά μεγάλες ελπίδες ότι και τη μεγάλη και επιφανή Ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας Του, θα έλθει ευλογώντας και η κρίση Του θα είναι αναμεμιγμένη με την αγάπη και το έλεός Του.

Περίοδος μεταξύ Αναλήψεως και Πεντηκοστής.

Μετά την Ανάληψη οι Απόστολοι με την προσδοκία της επαγγελίας του Πατρός να φλέγει την καρδιά τους, ζούσαν με μεγάλη ένταση, «προσκαρτερούντες τη προσευχή και τη κλάσει του άρτου» [5]. Για δέκα ημέρες βίωσαν τον πόνο της στερήσεως του αγαπημένου Διδασκάλου τους. Τη θλίψη τους όμως τη μετέτρεψαν σε πύρινη προσευχή, και αυτό τους ενίσχυσε και τους έκανε δεκτικούς στο χάρισμα του Παρακλήτου, που την ημέρα της Πεντηκοστής ενήργησε εντός τους έκρηξη θεογνωσίας και τους οδήγησε «εις πάσαν την αλήθειαν» [6] της άμωμης αγάπης του Χριστού.

Σκοπός της περιόδου του Πεντηκοσταρίου και ιδιαιτέρως των τελευταίων δέκα ημερών είναι να διεγείρει μέσα μας την αποστολική αυτή ένταση, να ανάψει τον πόθο για το χάρισμα της Πεντηκοστής, ώστε να δεχθούμε και εμείς μικρή πύρινη φλόγα του Πνεύματος, η οποία θα μας καταστήσει ικανούς να επικαλούμαστε «στεναγμούς αλαλήτοις» το άγιο Όνομα του Κυρίου Ιησού και θα ενισχύσει τη φύση μας να βαστάσει το πλήρωμα της θείας αγάπης. Άλλωστε, ο προαιώνιος προορισμός για τον οποίο δημιουργήθηκε ο άνθρωπος, είναι να γίνει μέτοχος του Αγίου Πνεύματος και εν Αυτώ να δοξάζει τον Θεό και να δοξάζεται από Εκείνον.

Κυριακή των Αγίων Πατέρων.

Η Κυριακή προ της Πεντηκοστής είναι αφιερωμένη στους Αγίους Πατέρες της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου, που δογματίσαν ότι ο Χριστός είναι αληθινός Θεός, ο κατά φύση Υιός του Θεού, και όχι κτίσμα, όπως διακήρυσσαν οι

Αρειανοί. Η Κυριακή αυτή επίσης περικλείει μέσα της το μυστήριο της Πεντηκοστής.

Οι Πατέρες αυτοί ήταν εικόνα της Πεντηκοστής, διότι και δογματίσαν θεοπρεπώς και ορθοδόξως, αλλά επίσης με το χάρισμα του Αγίου Πνεύματος που κατείχαν, μπορούσαν να ενεργήσουν την αναγέννηση των μελών της Εκκλησίας και να γίνουν εν Πνεύματι Αγίω Πατέρες του θαυμαστού αυτού Σώματος για όλους τους αιώνες. Το χάρισμα αυτό παραμένει αποθησαυρισμένο στους κόλπους της Εκκλησίας και είναι η εσωτερική της δύναμη. Και οι Χριστιανοί αναγεννώνται ως τέκνα Αγίων Πατέρων και από αυτούς κληρονομούν το χάρισμα της Πεντηκοστής και γίνονται με τη σειρά τους πνευματικοί Πατέρες.

Παρατηρούμε ότι, της θεοπτίας στο Θαβώρ προηγήθηκε η ομολογία των τριών προκρίτων μαθητών με το στόμα του Πέτρου για τη θεότητα του Χριστού. Επίσης, τη Μεγάλη Τεσσαρακοστή της Κυριακής του αγίου Γρηγορίου Παλαμά προηγείται η Κυριακή της Ορθοδοξίας. Έτσι η Εκκλησία εκδιδάσκει ότι προϋπόθεση της θέας του Ακτίστου Φωτός είναι το ορθό δόγμα.

Τώρα, πριν «την μεθέορτον εορτήν» η Εκκλησία θέσπισε τη μνήμη των Αγίων Πατέρων, διότι χωρίς την πίστη στον Κύριο ως αληθινό Θεό και Σωτήρα του κόσμου, ο άνθρωπος δεν μπορεί να γίνει μέτοχος της δωρεάς του Αγίου Πνεύματος. Η προειδοποίηση της Εκκλησίας ότι η θεογνωσία και η σωτηρία είναι ανέφικτες χωρίς την αληθινή πίστη και το ορθό δόγμα, έρχεται σαν τελευταία προετοιμασία για το χάρισμα της Πεντηκοστής, σαν κατακλείδα της έντονης αναμονής που χαρακτηρίζει την περίοδο αυτή.

Η γνήσια, ζώσα θεολογία δεν είναι διανοητική η ακαδημαϊκή γνώση, αλλά καύση της καρδιάς που προσεγγίζει το μυστήριο του Προσώπου του Χριστού. Είναι καρπός του μυστηρίου της υπακοής, καρπός της μαθητείας «παρά τους πόδας» Πνευματοφόρων Πατέρων.

Με την επιδημία του Αγίου Πνεύματος στον κόσμο δόθηκε το χάρισμα της πνευματικής πατρότητας, η οποία δεν νοείται πλέον ως παροδική πνευματική καθοδήγηση, αλλά ως οντολογική σχέση καρδιάς, κατά την οποία ο υποτακτικός μυείται στη γνώση και στο θέλημα του Θεού και κληρονομεί τη ζωή των αγίων Πατέρων του.

Οι πνευματοφόροι Πατέρες «ωδίνουν»^[7] με την προσευχή και τον λόγο τους τέκνα, τα οποία οδηγούν να αγαπήσουν βαθύτερα τον Χριστό και να συνάψουν ολοένα και θερμότερη σχέση μαζί Του. Στη ζωή της Εκκλησίας είναι κοινό μυστικό ότι, δεν υπάρχει μεγαλύτερη δωρεά για τον πιστό από την προσευχή του Πνευματικού του. Μέσα από το μυστήριο της υπακοής τα τέκνα γίνονται μέτοχοι των χαρισμάτων των Πατέρων τους και καταρτίζονται σε Πατέρες, που με τη σειρά τους θα μεταδώσουν την αλήθεια της πίστεως και τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος σε αυτούς που με ταπείνωση υποτάσσονται στην εξουσία της αγάπης τους και τους παραδίδουν με εμπιστοσύνη την καρδιά τους.

Η ζώσα παράδοση της Εκκλησίας είναι σαν αλυσίδα. Κάθε Πατέρας είναι και ένας κρίκος της. Για να συναφθεί ο πιστός στην αλυσίδα αυτή και να γίνει ο ίδιος φορέας της ακατάλυτης ζωής που κυλάει μέσα της, πρέπει να

προσδεθεί σε έναν από τους κρίκους της. Μέσω αυτού μυείται στη θεσπέσια κοινωνία των Αγίων και καθίσταται μέτοχος των χαρισμάτων τους.

Αρχιερατική προσευχή του Χριστού[8].

Το Ευαγγελικό ανάγνωσμα της Κυριακής αυτής είναι η Αρχιερατική προσευχή του Χριστού, με την οποία ο Κύριος σφράγισε το έργο της σωτηρίας και το παρουσίασε στον Ουράνιο Πατέρα, ζητώντας να το σφραγίσει και Εκείνος με τη θείκη Του δόξα. Εν αντιθέσει προς τα άλλα τρία Ευαγγέλια, στο Κατά Ιωάννην δεν παρατίθεται περιγραφή της προσευχής του Χριστού στη Γεθσημανή. Ωστόσο, οι λόγοι του Κυρίου στη σημερινή περικοπή αποκαλύπτουν το περιεχόμενο της φρικτής και υπερφυούς αυτής προσευχής. Αποκαλύπτουν επίσης ότι η αιώνια ζωή δεν είναι μια φιλοσοφική αφηρημένη ιδέα, ούτε κάτι που υποσχέθηκε ο Θεός για το μακρινό και αβέβαιο μέλλον. Η αιώνια ζωή είναι η γνώση του αληθινού Θεού, δηλαδή η ένωση του ανθρώπου δια του Αγίου Πνεύματος με τον Μονογενή Υιό του Πατρός, Ιησού Χριστό, που αρχίζει από την παρούσα ζωή και τελειώνεται στην αιωνιότητα.

Ο νους κολλά σε έναν από τους τελευταίους στίχους: «Πάτερ δίκαιε, και ο κόσμος Σε ουκ έγνω»[9]. Ο Χριστός με την ψυχή Του «περίλυπον έως

θανάτου» οδυνάτο που δεν γνώριζε ο κόσμος την άφθαρτη αγάπη του Πατρός, μάλλον που την απέρριψε. Ομοίως, και ο άνθρωπος που δέχεται τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος, η οποία εγκαινιάζει εντός του «νουν Χριστού», αποκτά τη συνείδηση ότι κάθε άνθρωπος είναι προορισμένος για τη μεγάλη κληρονομιά του Παραδείσου. Εμφορείται και αυτός από βαθειά λύπη και δέεται να μην εκπέσει κανείς του περισσού της ζωής που δωρεάν προσφέρει ο Θεός.

Πεντηκοστή.

Η Πεντηκοστή είναι η τέλεια και έσχατη εορτή που ολοκληρώνει τον κύκλο της θείας Οικονομίας, δηλαδή του έργου που επιτέλεσε ο Χριστός για τη σωτηρία του κόσμου. Το μυστήριο της εορτής είναι μεγάλο και το χάρισμά της εκδηλώνεται με αυτόν τον αποστολικό πλατυσμό της καρδιάς.

Σήμερα συμπληρώθηκε το έργο της σωτηρίας του ανθρώπου από τον Πατέρα, τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα. Σήμερα εκπληρώθηκε επίσης η προσδοκία της επαγγελίας του Πατρός. Σήμερα το Πνεύμα το Άγιο επεδήμησε ως πύρινες γλώσσες, που κάθισαν «εφ' ένα έκαστον των μαθητών». Οι μαθητές έλαβαν το χάρισμα του Παρακλήτου και ο κάθε ένας έγινε μοναδική υπόσταση ενώπιον του Θεού.

Όταν η φωταγωγούσα και δροσίζουσα φλόγα του Παρακλήτου αγγίζει την καρδιά, ενεργεί με διπλό τρόπο. Κατακαίει τον ρύπο της αμαρτίας, ενώ παράλληλα φωτίζει την καρδιά με την αληθινή θεογνωσία και τη θερμαίνει με το πυρ της θείας αγάπης. Έτσι, σκορπά την πλάνη, μαρτυρεί για τη θεότητα του Σωτήρος Χριστού και χαράσσει στα βάθη της την αγία μορφή Του. Η θέρμη της αγάπης Του πλαταίνει την καρδιά, για να περιπτυχθεί Ουρανό και γη. Η προσευχή του ανθρώπου που έχει συλλάβει στην καρδιά του Πνεύμα Άγιο είναι: «Κύριε, σώσον, αγίασον πάντας».

Το χάρισμα του Αγίου Πνεύματος υπενθυμίζει και διδάσκει τα ρήματα του Κυρίου Ιησού, την αλήθειά Του, που «λύει τα δεσμά» του κόσμου και των

παθών[10]. Όταν έλθει ο Βασιλεύς των αγαθών να σκηνώσει στην καρδιά, μόνο τότε γνωρίζουμε τη γνήσια, την πνευματική ελευθερία.

Κάθε Χριστιανός έχει εν δυνάμει τη δυνατότητα να επαναλάβει την Πεντηκοστή στη ζωή του. Ωστόσο, προϋπόθεση γι' αυτό είναι η δίψα για το «ύδωρ το ζων» που προσφέρει ο Κύριος, και η είσοδος στο υπερώο της καρδιάς, όπου με επιμονή και υπομονή θα προσκαρτερήσει ο πιστός με την επίκληση του Ονόματος του Ιησού Χριστού και την αναμονή του ερχομού Του. Η δωρεά της Πεντηκοστής καθιστά τον άνθρωπο ικανό να επικαλείται θεοπρεπώς το Όνομα του Κυρίου Ιησού, στο Οποίο βρίσκεται η χάρη της σωτηρίας.

Ας προσεγγίσουμε αυτή τη μεγάλη και τελευταία εορτή της Πεντηκοστής με την πίστη ότι και εμάς ο Κύριος Ιησούς Χριστός δεν θα μας παρίδει, αλλά θα μας επισκεφθεί. Και σε εμάς θα εξαποστείλει τα δόματα της αγαθότητάς Του. Όπως λέει ο Ίδιος στο Ευαγγέλιό Του: «Ει ουν υμείς, υπάρχοντες πονηροί, οίδατε δόματα αγαθά διδόναι τοις τέκνοις υμών, πόσω μάλλον ο Πατήρ ο εξ ουρανού δώσει Πνεύμα αγαθόν τοις αιτούσιν αυτόν»[11], ώστε να τους οδηγήσει «εν τη ευθεία γη»[12] της σωτηρίας. Με την υπόσχεση του Κυρίου και τον άψευστο λόγο Του ως «άγκυραν της ψυχής ασφαλή τε και βεβαίαν»[13], ας παραδοθούμε στον συσσεισμό της ενέργειας του Πνεύματός Του και ας αποτινάξουμε από επάνω μας τα λέπια της αμαρτίας και τη φθορά του θανάτου, ώστε με όλη μας την καρδιά στραμμένη προς τον Κύριο να δεχθούμε και εμείς το «φλογίζον και υετίζον» χάρισμα του Μεγάλου Θεού μας, το οποίο θα μας μεταβιβάσει από τα εφήμερα και απατηλά στα αιώνια και αληθινά. Τότε θα γνωρίσουμε ότι είμαστε παιδιά του Ουρανίου Πατρός, και το Πνεύμα μέσα στην καρδιά μας θα κράζει ακατάπαυστα, «Αββά, ο Πατήρ». Για εμάς έχει ετοιμάσει μεγάλη κληρονομιά, τη Βασιλεία των Ουρανών. Σε εμάς η επαγγελία[14], του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. «**Αμήν**».

Παραπομπές.

[1] Βλ. Πράξ. 1,3.

- [2] Ματθ. 24,30.
- [3] Πρβλ. Λουκ. 24,49.
- [4] Βλ. Λουκ. 24,51.
- [5] Πράξ. 1,14.
- [6] Ίωάν. 16,13.
- [7] Πρβλ. Γαλ. 4,19.
- [8] Ίωάν. 17.
- [9] Ίωάν. 17,25.
- [10] Πρβλ. Ίωάν. 8,32.
- [11] Λουκ. 11,13.
- [12] Βλ. Ψαλμ. 142,10.
- [13] Έβρ. 6,19.
- [14] Βλ. Πράξ. 2,39.

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>